

یکشنبه 10 فروردین 1399 - 4 شعبان 1441 - 29 مارس 2020

اعتراف "جیمی کارتر" رئیس جمهور وقت آمریکا درباره اشتباه در مورد ایران (1359 ش)

اعتراف "جیمی کارتر"، رئیس جمهور وقت آمریکا درباره اشتباه در مورد ایران (1359 ش)، در حالی که از چندین ماه قبل، لانه جاسوسی آمریکا توسط دانشجویان مسلمان پیرو خط امام در تهران به تصرف درآمده و تهدیدات دولت آمریکا بر ملت و دولت ایران تأثیری نگذاشته بود، جیمی کارتر، رئیس جمهور وقت آمریکا با ارسال پیامی به جمهوری اسلامی ایران، به شکست سیاست‌های دولتش اشاره کرد. اعتراف آشکار و صریح کارتر به حقانیت موضع گیری انقلاب اسلامی ایران و اشغال لانه جاسوسی آمریکا، مفهومی جز به بن‌رسمت رسیدن دیپلماسی در آمریکا نیست. او اعتراف کرد که در رأس یک نظام سیاسی قرار داشته و دست به کارهایی زده که باید محکوم شوند. این اعترافات درحالی صورت گرفت که شیطان بزرگ در روزهای بعد با حمله نظامی به ایران، قصد آزادسازی گروگان‌ها را داشت. اما با عنایات الهی، در دام جهنم طیس گرفتار آمدند و شکست سنگین دیگری برای آنان رقم خورد.

حضرت آیت الله العظمی سیدحسین طباطبائی بروجردی (معمده علمیه قم 1340 ش)، در بروجرد به دنیا آمد و پس از فراگیری مقدمات در زادگاه خود راهی نجف اشرف گردید. ایشان در نجف از استادان نامدار زمان از قبیل آخوند خراسانی، شیخ‌الرئیس اصفهانی و سیدمحمدکاظم یزدی استفاده برد و به مدارج والای علمی و فقهی دست یافت. آیت الله بروجردی پس از اخذ اجازات متعدد اجتهاد، در بروجرد سکنی گزید و به امور علمی و مذهبی پرداخت. اما پس از مدتی، به اصرار فضلاء حوزه علمیه قم، در سال 1324 ش راهی آن حوزه مبارک گردید و زعامت آن را به عهده گرفت. حضور ایشان بر مسند زعامت حوزه علمیه مانع اجرای نقشه‌های خائنانه رژیم پهلوی بود و شاه تا زمان حیات معظم له از اجرای برنامه‌های ضد دینی خود به صورت آشکار اجتناب می‌کرد. آیت الله بروجردی سال‌های متعددی بر مسند تدریس تکیه زد و شاگردان فراوانی را تربیت کرد که حضرات آیات: شهید مرتضی مطهری، سید محمد حسینی بهشتی، جعفر سبحانی، علی‌رینا اشتیاردی، حسین نوری همدانی، ناصر مکارم شیرازی، مجتبی محمدی عراقی، سید مصطفی صفایی خوانساری و ده‌ها عالم فاضل از آن جمله‌اند. همچنین آثار متعددی از این فقیه فرزانه به یادگار مانده‌اند که برخی از آنها بدین قرارند: جامع احادیث شیعه، طبقات رجال و حاشیه برکفایه، سرانجام این عالم ربانی و مرجع عظیم در دهم فروردین سال 1340 ش برابر با 13 شوال 1380 ق در 86 سالگی درگذشت و پس از تشییع باشکوه، در کنار مسجد اعظم قم که از آثار ماندگار ایشان است به خاک سپرده شد.

ولادت حضرت ابوالفضل العباس (ع) از مادری مشهور به ام‌البین متولد شد. حضرت ابوالفضل (ع) از محضر پدری چون امیرالمؤمنین و برادرانی همچون امام حسن (ع) و امام حسین (ع)، فیوض علمی، معنوی و اخلاقی برگرفت و در کمالات گوناگون به جایگاه رفیعی دست یافت. حضرتش پس از شهادت پدر از همراهی و یاری برادرانش فروگذار نکرد و سرانجام به همراه امام و پیشوای خود، حضرت امام حسین (ع) در صحرای کربلا به شهادت رسید.

چهارم شعبان سالروز ولادت یا سعادت حضرت ابوالفضل (ع) در جمهوری اسلامی ایران روز جانباز نامیده شده است. درگذشت "ابوسعید ابوالخیر" عارف و شاعر معروف (440 ق)، ابوسعید فضل بن ابی‌الخیر از اکابر و مشایخ عرفا و صوفی نامی قرن پنجم هجری در اواسط قرن چهارم هجری به دنیا آمد. وی از کودکی ریاضات سخت کشید و به خدمت جمعی از بزرگان صوفیه رسید. ابوسعید ابوالخیر پس از تحمل رنج فراوان در این راه، از دست بعضی از بزرگان، خرقه‌ریخت و در خانقاه خود در میهنه و نیشابور به ارشاد سالکان و وعظ و هدایت مردم پرداخت. وی از اولین کسانی است که نظریه وحدت وجود را در خراسان پراکند و قول و سماع را در میان خانقاهیان متداول ساخت و از این حیث در تاریخ تصوف، مقامی خاص دارد. ابوسعید در هشتاد و سه سالگی در میهنه وفات یافت. اسرار التوحید فی مقامات الشیخ ابوسعید، شرح مفصلی از احوال اوست که توسط

محمدبن منور یکی از نوادگان ابوسعید تالیف شده است. آغاز قیام شاهزاده "اسماعیل" مدعی صفوی "حمت ایجاد حکمت صفیه" (905 ق)، معروف به شاه اسماعیل یکم مؤسس سلسله صفوی به عنوان اولین سلسله تماماً ایرانی، حاکم بر سراسر ایران پس از اسلام است. وی با رسمی کردن مذهب شیعه و با زنده کردن هویت ایرانی مرزهای ایران را به حدود مرزهای ساسانیان رسانید و در واقع ایران را به عنوان یک واحد سیاسی مستقل پس از اسلام پس از حدود ۸۰۰ سال، تأسیس و تثبیت کرد. از وی اشعاری به ترکی آذربایجانی و به فارسی با تخلص «ختایی» برجای مانده است. وی در حالی که چهارده سال بیشتر نداشت به کمک مریدانی که سخت به او معتقد بودند در سال هشتصد و هشتاد و سه شاه ایران شد و سلسله خویش را به نام جدش صفی‌الدین «صفویه» نامید.

کشف سیمین، "گاستاریکا" در آمریکا مرکزی توسط کریستف کلمب (1500 م) منطقه گاستاریکا در نیمه هزاره دوم میلادی، محل سکونت قبائل کوچک بود. در 29 مارس 1500 کریستف کلمب در

مدگ "سور" سیم، نقاش، بزرگ فانسوی (1891م) ژرژ سوراً نقاش معروف فرانسوی در 2 دسامبر سال 1859م در خانواده متوسطی در فرانسه به دنیا آمد. او از 17 سالگی به آموختن هنر نقاشی پرداخت و طی مدت کوتاهی، در شمار نقاشان معروف عصر خود درآمد. سوراً در 19 سالگی در مدرسه هنرهای زیبای پاریس نام نویسی کرد و در همین سال به مطالعات عمیق در رشته ادبیات و هم‌زمان؛ چنین تحقیق علمی درباره رنگ و خط و نور پرداخت. پس از چندی، سوراً و جمع دیگری از نقاشان جوان که از روش نمایشگاه رسمی فرانسه ناراحت بودند و نظرات داوران آن را مردود می‌دانستند گروه نقاشان مستقل را بنیاد نهادند. هرچند این گروه در ابتدای کار با استقبال مواجه نگردید ولی به تدریج طبقه هنردوست جوان به آن پیوستند. در این زمان، سبک‌های گوناگونی در نقاشی وجود داشت و کشاکش زیادی بر سر شیوه نقاشی و هنر، بین مردم جاری بود. با این حال، سوراً مکتب و اصول جدیدی را بنا نهاد که تا جنگ جهانی اول ادامه یافت و در سیر نقاشی تأثیر شگرفی برجای گذاشت. سوراً مکتب خود را پوان‌رسم؛ تیلیسم یا نقطه‌رسم؛ پردازی نامید و آثار متعددی خلق کرد که یکشنبه تابستانی در تفریح‌گاه، بیشه و مدل‌های نقاشی از آن جمله‌اند. سوراً، در سال 1891م عقاید خود درباره نقاشی را در قالب یک کتاب تنظیم و منتشر نمود اما پس از چند ماه در 29 مارس 1891م در 32 سالگی درگذشت. باوجود کوتاهی عمر و محدود بودن آثار، سوراً در جهان نقاشی اثری عمیق به جا گذاشت. در حقیقت ژرژ سوراً از بنیان و سبب‌های مکتب‌های نه‌نقاشی از جمله سبب امپرسیونیسم به‌ده است. آنها این منطقه جریان سفرهای خود، به این منطقه رسید اما حضور اروپائیان و سکونت آنها، 60 سال بعد عملی گردید. آنها این منطقه را به علت منابع طبیعی فراوان در آن، کاستاریکا نامیدند که به معنای ساحل ثروت‌مند می‌باشد. کاستاریکا از سال 1564 به صورت رسمی در سیطره اسپانیا قرار گرفت که تا سال 1821 به طول انجامید. پس از آن، ضمن اعلام استقلال خود، به امپراتوری مکزیک پیوست و با فروپاشی فدراسیون مکزیک، کاستاریکا نیز به استقلال کامل نائل آمد. کاستاریکا با 100/51 کیلومتر مربع وسعت در قاره آمریکای مرکزی، در غرب دریای کارائیب و شرق اقیانوس آرام و در همسایگی کشورهای پاناما و نیکاراگوئه واقع شده است. جمعیت آن بیش از 4 میلیون نفر بوده و اسپانیولی‌ها، دورگه‌ها و سرخ‌پوستان، مهم‌ترین گروه نژادی آن می‌باشند و پیش‌بینی شده است جمعیت آن تا سال 2025 به حدود 6 میلیون نفر بالغ گردد. مذهب اکثر مردم، کاتولیک، زبان رسمی، اسپانیولی و پایتخت آن، شهر سان خوزه می‌باشد. شهرهای مهم آن عبارتند از: کارتاگو، آلاخوئلا و بندر لیمون. حکومت کاستاریکا جمهوری چند حزبی با یک مجلس قانون‌گذاری بوده و واحد پول آن کولون کاستاریکا است. (ر.ک: 15 سپتامبر)